

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Consilier la Înalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România 40 lei
6 luni 20 „
3 luni 10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

SUMAR

Aviațiunea în Dreptul intern și în Dreptul internațional de d-l G. L. Trancu-Iași.

JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de casație, secțiuni-unite: *Ministerul de finanțe cu Marin Lojnică;*

Idem s. I: *Petria Preotul C. Ionescu cu Vasile Marinescu;*

Idem: *Crăciun Cojocaru cu Andrei D. Voicu;*

Idem s. II: *Procurorul-general al Curții de casație, recurs în afacerea Ștefan Bălăceanu și Petre Ioniță Balaban;*

Curtea de apel București, s. III: *Societatea pentru comerțul de mașini «Bourne et Co.» cu Artur Roller;*

Tribunalul Doroboi: *Ihil Zelingher cu Meer Fridman*

Circulările date de Domnul Prim-Președinte al Înaltei Curți de casație către Curțile de apel și Tribunalele din țară

AVIAȚIUNEA ÎN DREPTUL INTERN ȘI ÎN DREPTUL INTERNAȚIONAL

(Urmare *)

În ceea ce privește responsabilitatea penală subiectivă, *Meili* arată necesitatea de a se elabora dispozițiuni privitoare la construire și exploatare, de a se stabili categorii, de a se defini cu precizie persoanele cari vor fi supuse la aceste norme. În primul loc va trebui să se ție seamă în mod distinct de persoana proprietarului, posesorului, detentorului; în al doilea rând de a conducătorului (*Steuermann*) și în sfârșit de a personalului (*Arbeiterpersonal*).

Aici autorul observă că nu ar fi de opinie să se adopte rigurosul principiu, dominant în jurisprudența germană, de a se face responsabil proprietarul care nu a știut să oprească pe conducătorul automobilului când a dat o iuțea peste măsură, și era în stare de a preveni pericolul. Sunt diferite reguli tehnice și diverse criterii relative la conducerea vehiculului aerian.

Altă maximă de consiliat afară de aceea de a se supune autorul și complicii săi la legea însăși aplicabilă delictului principal, pare aceea de a atribui instanțelor țării în care descinde aerostatul (dela care sau în care delictul a fost comis), facultatea de a procedea la arestarea autorului, de a procedea urgent la instruirea afacerilor și de a preda pe delicvent autorității competente să-l judece. În acest sens și articolul 15 din proiectul *Fauchille*.

De sigur partea cea mai importantă din lucrarea lui *Meili* este aceea care se raportează la Dreptul internațional propriu zis, întru cât problemele până aici discutate formează partea vie și vitală din drept, și reclamă, din această cauză, o înțelegere generală între națiuni.

Cum se pot împăca interesele fiecărui Stat cu acele ale navigațiunii aeriene pentru a asigura unui astfel de mijloc nou de locomoțiune regulata sa funcționare? Toți s'au gândit până acum la o înțelegere între State, analoagă cu cea intervenită pentru telegrafia fără fir; și, pentru a fixa liniile mari ale unei astfel de înțelegeri, s'au scris unele lucrări recente (*Fauchille*, în «*Annuaire*», XIX, p. 19 en «*Revue gener. de droit intern. privé*», VII, p. 414; *Merignhac*, «*Traité de droit public intern.*», 2-ème partie, p. 398; *Wilhelm*, «*De la situation juridique des aéronautes en droit intern.*», «*Journal de droit intern.*», 1891, XVIII, p. 440 e seg.; *Grünwald*, «*Das Luftschiff in völkerrechtlicher und strafrechtlicher Beziehung*, 1908», etc.); dar o înțelegere va reuși de sigur greu când fiecare națiune ar pretinde să aibă o suveranitate nelimitată asupra coloanei de aer care se află deasupra teritoriului său. Aici *Meili* observă, cu drept cuvânt, că contrar de ceea ce se petrece cu proprietatea particularilor asupra spațiului aerian delimitat proporțional cu interesul special, ar trebui să fie o putere de suveranitate a Statului care se întinde până la limitele cari s'ar găsi indispensabile la tutela propriei sale con-

*) A se vedea *Curierul Judiciar*, No. 68/909.

servări. Și, apropo de aceasta, citează cele mai notorii teorii emise după analogia cu suveranitatea asupra mării teritoriale, pentru care, în ceea ce privește spațiul aerian, se poate crede că suveranitatea se întinde până la distanța unde ar putea ajunge o bătaie de tun, sau până la punctul la care nici balonul nu s'ar mai zări de la pământ, sau până la distanța fixă de 1500 metrii.

Aceste teorii i se par că nu sunt aplicabile; dar, pe de altă parte, valorosul jurist nu știe să găsească soluția grelei probleme. După ce amintește că zona de protecțiune și de izolare, după cum e arătat în proiectul lui *Fauchille*, e prea întinsă, în special pentru că aerostatele planează în apropiere de pământ, se preocupă de dificultatea mijloacelor cu cari Statul poate face ca suveranitatea sa să fie respectată în aceste cazuri, transformând astfel în maximă deciziunea Institutului de Drept Internațional luată la *Gand* în 1906, asupra:

«*Régime des aérostats et de la télégraphie sans fils*»: «*L'air est libre. Les États n'ont sur lui en temps de paix et en temps de guerre que les droits nécessaires à leur conservation*» (cfr. «*Annuaire*», XXI, 1906, p. 327, 329).

Institutul a decis cu mare majoritate că Statul nu dispune de suveranitate absolută asupra spațiului aerian de pe teritoriul său. Trebuie însă să se recunoască că acest principiu la care *Meili* se raliază necondiționat, dorind o convențiune internațională care să-l consacre în mod definitiv, știe totuș criteriul dificultății și poate al responsabilității de a explica suveranitatea asupra spațiului însuși; dar, în acest caz, excluzând suveranitatea, cum se împacă cunoasterea jurisdicției, regimul concesiunilor și așa mai departe, în alți termeni exercițiul atribuțiunilor și caracteristicilor acestei suveranități? Că marea, afară de o distanță oarecare de coastă, este liberă, este ușor de înțeles, dar imposibilitatea de a preciza hotarele mării teritoriale nu subsistă pentru spațiul aerian, față de care legea gravitației, independent de toate celelalte mijloace sugerate, știința modernă permite să se precizeze dacă un punct anumit al spațiului se află sau nu deasupra solului național. Cum s'ar purta Statul, în cazul unui spionaj patent făcut cu puternice mijloace optice la o înălțime considerabilă, sau față cu asasinarea unui cetățean comisă în nacela aerostatului, mai ales dacă aerostatul nu poartă bandiera națională și n'a fost imatriculat conform regulii?

Nu trebuie să se preocupe cineva de mijloace când e vorba să se explice drepturile suverane; este incoerent de a se recunoaște libertatea spațiului, dacă, în condițiuni asemănătoare, ar fi li-

cit particularilor de a atenta nepedepsiți la însăși drepturile suverane; ținându-se însă bine distinctă chestiunea proprietății, din acest punct de vedere ar părea că principiul cel mai rațional trebuie să fie cel opus.

Insistând asupra nevoei unui regulament internațional, *Meili* opinează că trebuie să conștie:

1. Formele concesiunii pentru funcționarea societăților aeriene internaționale;
2. Identificarea proprietarilor cu a celor atașați în serviciu;
3. Pozițiunea juridică a societății față de Dreptul privat;
4. Aplicarea Dreptului penal și jurisdicțiunea tribunalelor;

În ceea ce privește dreptul de războiu, citează deciziunea Congresului de pace din 1899, astfel redactată:

«Die vertragschliessenden Mächte sind dahin übereingekommen, dass das Werfen von Geschossen und Sprengstoffen aus Luftschiffen oder auf anderen ähnlichen neuen Wegen für die Dauer von fünf Jahren verboten ist».

Dar în Congresul următor din 1907 propunerea de a subroga această deciziune nu a fost acceptată de toate națiunile, din care cauză această primă deliberare căzu, noua conferință limitându-se la prohibițiunea de a trage prin orice mijloc asupra localităților neapărate, fără a se face vreo aluzie la aeronare (Art. 21). Rămâne totuș importantă deciziunea Congresului din Haga dela 1895 (Art. 9), care nu califică de spioni persoanele trimise cu aerostate pentru a duce depeși și a stabili comunicații între diversele părți ale armatei.

Gr. L. Trancu-Iași
Avocat

Galați, Octomvrie 1909.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. U.

Audiența dela 8 Octomvrie 1908

Președenția d-lui G. N. BAGDAT, prim-președinte

Ministerul de finanțe cu Marin Lojnică

Legea timbrului. — Comercianți cari nu țin registrele prescrise de Codul comercial — Amenda la care urmează să fie condamnați. — Din ce se compune această amendă. — (Art. 22 din Codul comercial; art. 85 ultimul aliniat din Legea timbrului și art. 2 din Legea patentelor).

Ultimul aliniat de sub art. 85 din Legea timbrului prevede pentru comercianții ce nu țin registre pentru operațiunile lor comerciale, ca pedeapsă, o amendă în folosul Statului egală cu taxa patentei plătită de acel comerciant pentru un an.

Prin urmare, pentru a se putea determina cuantumul patentei unui comerciant și, în consecință, amenda la care urmează să fie condamnat

pentru neținere de registre, trebuie să ne referim la art. 2 din Legea patentelor, care prevede că contribuția patentei se compune dintr'un drept fix după populație și dintr'un drept proporțional în raport cu valoarea locativă, fără însă ca în această taxă să se socotească zecimile aferente, accesorii taxei patentei, cari zecimi variază după necesitățile fiecărui județ sau comună.

Deciziunea 7/909. — Casată, în lipsa intimatului și după recursul făcut de Ministerul de finanțe, sentința Tribunalului Bacău No. 491/908, dată în proces cu Marin Lojniță.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat al Statului C. Marinescu, în dezvoltarea motivului;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat:

«Greșita interpretare a art. 85 din Legea timbrului dela 1906; violarea art. 2 din Legea patentelor și exces de putere.

«Printr'un proces-verbal de contravențiune dresat de controlorul fiscal de pe lângă Ad-ția financiară de Roman, Martin Lojniță a fost amendat cu patenta pe un an pentru neținere de registre. Tribunalul local, judecând reclamațiunea numitului, îi reduce această amendă la 60 lei cât era patenta fixă. Din procesul-verbal rezultă că contravenientul era înscris în rol cu o patentă de lei 107 și bani 50, iar după lege patenta unui comerciant se compune dintr'un drept fix și unul proporțional.

«Hotărîrea Tribunalului de Roman fiind casată de Inalta Curte, Tribunalul de Bacău a judecat tot ca și Tribunalul de Roman. Motivul pe care s'a întemeiat instanța de trimitere a fost că art. 2 din Legea patentelor nu se poate aplica decât când este vorba de așezarea și impunerea vreunei contravențiuni; că art. 85 din Legea timbrului nu se referă la Legea patentelor, că acest articol vorbește numai de patenta pe un an, iar nu și de accesoriile ei.

«Tribunalul de Bacău a făcut o mare eroare. Legea patentelor se aplică atunci când este vorba de a determina amenda cu care, după legea timbrului, se pedepsesc comercianții pentru neținere de registre; în al doilea rând, taxa proporțională nu este un accesoriu la taxa fixă, din legea patentelor reiese în mod clar că ambele taxe formează patenta.

«Instanța de fond, dând la o parte aceste însemnate considerațiuni de drept, a interpretat greșit art. 85 din Legea timbrului dela 1906, a violat art. 2 din Legea patentelor și a dat o hotărîre cu exces de putere».

Având în vedere sentința Tribunalului Bacău, supusă recursului;

Văzând art. 22 din Codul comercial și 85 din Legea timbrului din 1906;

Considerând că rezultă din combinațiunea acestor texte de lege că orice comerciant este dator să fie registre pentru operațiunile sale comerciale, iar în caz de neposedere a acestor registre, ultimul aliniat de sub articolul 85 din Legea timbrului prevede, ca pedeapsă pentru comerciantul contravenient, o amendă în folosul Statului egală cu taxa patentei plătită de acel comerciant pe un an;

Considerând că pentru a se putea determina cuantumul patentei unui comerciant și, prin urmare, amenda la care va fi condamnat pentru neținere de registre, trebuie să ne referim la art. 2 din Legea patentelor, care prevede că contribuțiunea patentei se compune dintr'un drept fix și dintr'un drept proporțional;

Considerând că dacă pentru anumite comerțuri prevăzute de art. 3 din Legea patentelor comercianții nu se taxează decât cu patenta fixă, în speță însă comerțul exercitat de Martin Lojniță fiind acela de pompe

funebre, prevăzut în tabela A cu patenta de clasa I-a, asemenea comerț este supus atât la taxa de patentă fixă după populație, cât și la cea proporțională, în raport cu valoarea locativă;

Considerând că nu se poate susține că dreptul proporțional ar fi un accesoriu al patentei, căci, după cum se prevede în art. 2 sus citat, acest impozit nu poate fi format decât din dreptul fix și cel proporțional; iar ca accesoriu nu pot fi considerate decât zecimile aferente, cari variază după necesitățile fiecărui județ sau comună;

Considerând că, astfel fiind, când tribunalul, pentru a aplica intimatului amenda prevăzută de art. 85 din Legea timbrului, a ținut seamă numai de dreptul fix de 60 lei, iar nu și de dreptul proporțional a violat sus citatele texte de lege și prin urmare mijlocul de casare este întemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 8 Ianie 1909

Președenția d-lui G. N. BAGDAT, prim-președinte

Petria Preotul C. Ionescu cu Vasile Marinescu

Ordonanță de adjudecare. — Executarea ei. — Dacă după executarea ei cei de altreilea mai pot face contestație în contra executării ei. — Dreptul celui depozitat de a recurge în urmă pe căile ordinare, pe cari art. 525 din Procedura civilă nu le-a declarat închise celor de altreilea.

Singura sancțiune a art. 525 din Procedura civilă nu poate fi alta decât decăderea celor de altreilea de a se opune mai târziu pe cale de contestație la executarea ordonanței de adjudecare emisă de tribunal.

Astfel, odată executată ordonanța de adjudecare, cel depozitat poate recurge la oricare din căile ordinare deschise de lege în favoarea celor de altreilea, pe cari art. 525 din Procedura civilă nu le-a declarat închise în mod formal, de oarece prin ordonanța de adjudecare adjudecatorul nu a dobândit mai multe drepturi decât avea însuș urmăritul.

Deciziunea 248/909. — Casată, după recursul făcut de Petria Preotul C. Ionescu, sentința Tribunalului Olt, No. 13/908, dată în proces cu Vasile Marinescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Titu Popovici, în dezvoltarea motivelor de casare, formulate prin petiția de recurs;

Pe d-nii avocați L. Minculescu și Zăgănescu, în combatere.

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violarea art. 60 din Legea judecătorilor de pace și a art. 565, 585 și 525 din Procedura civilă și exces de putere.

«Mi s'a respins acțiunea posesorie pe motiv că turburarea și depozitarea nu este nedreaptă, că intimatul a fost pus în posesie de portărei în baza unei ordonanțe de adjudecare și că acțiunea posesorie s'a pierdut, recurenta neconformându-se dispozițiunilor art. 525 din Procedura civilă de a face contestație și, potrivit dispozițiunilor art. 568 din Procedura civilă, nu i-a rămas decât acțiunea în revendicare.

«Instanța de fond prin exces de putere, adaugă la art. 60 din Legea judecătorilor de pace, condițiune nouă pentru admiterea acțiunii posesorii, că turburarea să fie nedreaptă și decide că turburarea făcută pe temeiul unei ordonanțe de adjudecare la darea căreia recurenta nu a fost citată, este o turburare dreaptă călcând astfel o regulă elementară în materie de acțiuni posesorii, că judecata nu are a se ocupa de cât de posesie și nu are a lua în considerațiune titlurile de cât când pe ele s'ar întemeia însăș posesia.

«Art. 525 din Procedura civilă decide că, pe cale de contestație, cei de altă natură pot interveni pentru a-și valorifica dreptul de proprietate sau oricare alt drept asupra nemiscătorului urmărit, dar că aceste contestații trebuie făcute în scris și cu 20 de zile înainte de judecare. Așa dar instanța de fond adaugă cu dela sine putere dispoziția că acțiunea posesorie trebuie introdusă numai pe această cale și creează o decădere ce nu se vede înscrisă în acest text de lege.

«Greșit instanța de fond decide că acțiunea posesorie este inadmisibilă față de dispozițiunea art. 568 din Procedura civilă, căci acest text nu face decât să arate termenul în care cererile de evicțiune trebuie să se exercite, și nicăieri nu se vorbește de excluderea dela beneficiul acțiunilor posesorii, mai ales că textul, printr'un termen generic cererii de evicțiune, cuprinde pe lângă acțiunea în revendicare și orice altă acțiune prin care aș putea evinge pe adjudecatar, prin urmare, și acțiunea posesorie.

«Instanța de fond dă ordonanței de adjudecare o întindere mai mare decât cea dată de art. 565 din Procedura civilă care declară purgat imobilul de privilegii și ipotecă adăugând la aceste două și acțiunile posesorii».

Având în vedere sentința supusă recursului, din care se constată că obiectul acțiunii intentată de recurenta Petria Preotul Ionescu, înaintea instanțelor de fond este ca intimatul Vasile Marinescu să fie obligat să-i respecte posesiunea unei bucăți de pământ în lătime de 10 stânjeni; că tribunalul a respins acțiunea posesorie pentru motivul că o asemenea acțiune nu mai poate să fie exercitată, de oarece Vasile Marinescu a fost pus în posesia terenului în chestiune, în baza ordonanței de adjudecare No. 800/907, prin care a cumpărat la licitație publică acel teren și că recurenta n'a făcut, conform art. 525 din Procedura civilă, contestație la urmărirea terminată prin acea ordonanță de adjudecare;

Considerând că este adevărat că art. 525 din Procedura civilă prevede că trebuie să se facă în scris și cu 20 zile înainte de judecarea provizorie, orice contestație prin care se cere anularea urmăririi sau revendicarea ori păstrarea unui drept de proprietate sau a oricărui alt drept asupra nemiscătoarelor urmărite;

Considerând că singura sancțiune a acestui articol nu poate fi alta decât decăderea celor de altă natură de a se opune mai târziu, pe cale de contestație, la executarea ordonanței de adjudecare emisă de tribunal;

Considerând că, așa fiind, odată executată ordonanța de adjudecare, cel depozitat poate recurge la oricare din căile ordinare deschise de lege în favoarea celor de altă natură, pe cari art. 525 din Procedura civilă nu le-a declarat închise în mod formal, de oarece prin ordonanța de adjudecare adjudecatarul nu a dobândit mai multe drepturi decât avea însuș urmăritul;

Considerând că căile ordinare pe cari legea le rezervă celor ce se pretind pe nedrept alungați din posesiunea unui imobil sunt, fără îndoială, acțiunea posesorie și acțiunea în revendicare, exercitată una sau alta în termenele și condițiunile cerute de lege;

Considerând că, în speță, recurentul intentând acțiune posesorie în complângere în contra adjudecatarului, instanța de fond era datoră să examineze temeinicia ei; că respingând această acțiune, pe considerațiune că recurentul nu a uzat de dispozițiunile art. 525, a dat o greșită interpretare acestui articol și a comis un vădit exces de putere;

Că, prin urmare, recursul este fondat;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 16 Septembrie 1909

Președinția d-lui G. N. BAGDAT, prim-președinte

Grăciun Cojocaru cu Andrei D. Voicu

Mărturisiri făcute de părți în instanță. — Dacă instanța de fond poate întemeia hotărîrea pe acele mărturisiri, când ele nu sunt semnate de partea care le-a

făcut și nici nu se menționează în procesul-verbal al ședinței că partea nu a putut sau nu a voit a semna. (Art. 124 din Procedura civilă).

Art. 124 din Procedura civilă prevede categoric că mărturisirile sau declarațiile părților făcute la înfățișare, și pe cari se întemeiază hotărîrea, nu pot fi opuse celui ce le-ar fi făcut, de cât dacă vor fi semnate de dânsul sau împuternicitul său la aceasta în procesul-verbal al ședinței, sau dacă se face arătare de neputință sau nevoința de a semna.

Astfel, dacă asemenea mărturisiri sau declarații sunt consemnate în procesul-verbal, însă nu sunt semnate de parte și nici se face mențiune că dânsa nu a putut sau nu a voit a semna, hotărîrea instanței de fond întemeiată numai pe acele mărturisiri, este dată cu violarea art. 124 din Procedura civilă.

Deciziunea No. 318/909. — Casată, după recursul făcut de Grăciun Cojocaru sentința Tribunalului Romanați No. 77/908, dată în proces cu Andrei D. Voicu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Leoveanu, în desvoltarea motivului de casare, și

Pe d-l avocat Pavlide, în combateri.

Deliberând

Asupra motivului de casare, desvoltat în instanță:

«Violarea art. 124 din Procedura civilă

«Conform acestui articol, mărturisirile sau declarațiunile unei părți nu-i vor putea fi opuse decât dacă vor fi semnate de ea sau de împuternicitul ei; iar în caz când cel ce a făcut mărturisirea sau declarația nu va voi sau nu va putea iscăli, judecătorul va face arătare de acest fapt tot în același proces-verbal.

«Ori în speță, deși se face mențiune — nu însă în considerente — de o declarație sau mărturisire a mea, ea nu este făcută de mine căci, dacă voiam s-o fac, n'aveam decât să iscălesc procesul-verbal».

Având în vedere sentința supusă recursului din care se constată că judele de ocol admitând acțiunea în revendicare intentată de recurentul Grăciun Ilie Cojocaru, s'a făcut apel de către intimatul Andrei A. Voicu;

Că tribunalul, pentru a admite în parte apelul și a obliga pe Andrei Voicu să lase numai o porțiune din terenul revendicat în posesia și proprietatea reclamantului Grăciun Ilie Cojocaru, s'a întemeiat pe recunoașterea apelantului, făcută în instanță, că acea porțiune de teren aparține în adevăr reclamantului, cum și pe declarația ce ar fi făcut acesta că se mulțumește cu terenul ce s'a recunoscut de apelant ca fiind al său;

Considerând că aceste declarațiuni sunt constatate în procesul-verbal de audiență al tribunalului, fără ca să fie semnate de cei ce le-ar fi făcut;

Considerând că art. 124 din Procedura civilă prevede categoric că mărturisirile sau declarațiile pe cari le-au făcut părțile la înfățișare și pe cari se întemeiază hotărîrea, nu vor putea fi opuse celui ce le-ar fi făcut decât dacă vor fi semnate de dânsul sau împuternicitul său la aceasta, în procesul-verbal al ședinței; sau dacă se face arătare de neputință sau nevoința de a semna;

Considerând că întrucât se constată că declarația de mulțumire a recurentului pe porțiunea de teren ce i s'a recunoscut de intimat este consemnată în procesul-verbal de ședință, însă nu este semnată de recurent și nici nu este făcută arătare că dânsul nu a putut sau

nu a voit a semna; și, întru cât se constată că hotărîrea tribunalului se întemeiază numai pe acea declarație, s'a violat art. 124 din Procedura civilă de oare-ce o asemenea declarație nu putea să fie opusă recurentului, nefiind constatată în formele cerute de lege;

Că de aceea motivul de casare este fondat și urmează să fie admis;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 7 Aprilie 1909

Președenția d-lui N. MANDREA, președinte

Procurorul-general în afacerea S. Bălăceanu și alți

Contopire de pedepse.—Condițiunile sub cari se poate admite o contopire de pedepse. (Art. 40 și 43 din Codul penal).

Pedeapsa prevăzută de art. 184 din Codul penal fiind de la un an până la doi ani, și întru cât diferitele pedepse ce s'au aplicat unor inculpați, dați în judecată și pentru acest fapt, nu a întrecut acest maxim, nu se poate admite o cerere de contopire fără a se viola principiile art. 40 și 43 din Codul penal.

Deciziunea 726/909. — Casată, deciziunea No. 1329/908 a Curții de apel din București, s. II, după recursul făcut de d-l procuror-general al Curții de apel din București.

Curtea,

Ascultând pe d-l procuror-general St. Stătescu, în concluziuni pentru casare;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Greșită interpretare a art. 40 din Codul penal.

«Curtea de apel secția III, prin decizia No. 1329/908, contopind cele două pedepse de câte 6 luni și o zi în cea de a treia de un an închisoare, pronunțate în contra lui Ștefan Bălăceanu, una cu aplicațiunea art. 238 alin. 3, 183, 40 și 43 din Codul penal și altele cu aplicațiunea art. 184, combinat cu 185, 43 și 60 din Codul penal, precum și pedepsele de sease luni și o zi și de 15 zile în aceea de un an închisoare, pronunțate în contra lui Petre Ioniță Balaban, date: cea dintâi cu aplicațiunea art. 238 alin. 3, 183, 40 și 43 din Codul penal; iar cea de a treia cu aplicațiunea art. 184, combinat cu 185, 43 și 60 din Codul penal, a făcut o greșită interpretațiune a dispozițiunilor din art. 40 Codul penal.

«Intr'adevăr, din litera și spiritul art. 40 din Codul penal rezultă regula că atunci când una și aceeași persoană este condamnată prin mai multe hotărîri rămase definitive, dacă faptele și pedepsele sunt de deosebite naturi, condamnatul nu va face decât pedeapsa pentru crima sau delictul cel mai grav; iar când faptele sunt de aceeași natură și supuse la aceleași pedepse, atunci acele pedepse nu se pot contopi, dacă, fiind adunate împreună, nu ating maximum prevăzut de lege pentru acea crimă sau delict, maxim pe care judecătorul l-ar fi putut pronunța dacă ar fi putut judeca toate faptele de odată.

«Or, dacă recunoaștem că este adevărat că în spețele denunțate de noi mai sus privitoare la ambii condamnați, pedepsele date cu aplicarea art. 238 alin. 3, 183, 40 și 43 din Codul penal pot fi contopite în cele alte două, date cu aplicațiunea art. 184 combinat cu 185 și 43 din Codul penal, întru cât faptele sunt de deosebită natură și supuse la osebite pedepse, — nu tot astfel este și cu celelalte două pedepse pronunțate cu aplicațiunea art. 184 combinat cu 185 și 43 din Codul penal; căci în această ipoteză avem fapte de aceeași natură și supuse la aceleași pedepse și, după principiul stabilit, asemenea pedepse nu se pot contopi, întru cât ele fiind adunate, nu ating maximum de doi ani prevăzut de lege.

Intr'adevăr, legea pronunță pentru faptele prevăzute de art. 184 combinat cu 185 închisoare de o lună până la 1 an, și combinându-se aceste texte și cu art. 40 și 33 din Codul penal se autoriză judecătorul să ridice pedeapsa până la doi ani; ori cele două pedepse aplicate condamnaților Bălăceanu și Balaban, afară de cea dintâi, a cărei contopire am recunoscut-o ne atingând împreună maximum de doi ani, violațiunea legii este vădită»

Având în vedere că se constată că Ștefan Bălăceanu și Petre Ioniță Balaban au fost condamnați prin diferite hotărîri judecătorești la diferite pedepse pentru fapte de aceeași natură și pentru altele de natură deosebită; că cea mai mare din pedepsele la cari ei au fost condamnați cu aplicarea și a art. 40 și 43 din Codul penal, fiind aceia de un an închisoare corecțională, dânsii au cerut contopirea celorlalte pedepse mai mici în cea mai mare, iar Curtea de apel din București le-a admis cererea și a dispus contopirea;

Considerând că făcându-se aplicarea art. 43 din Codul penal, pedeapsa avea să fie maximum, putându-se chiar îndoi când osânda prescrisă ar fi chiar acel maximum;

Considerând că pedeapsa prevăzută de art. 184 din Codul penal, aplicat inculpaților fiind dela un an până la doi ani, și întru cât diferitele pedepse date lor nu întrec acest maximum, nu se putea admite cererea de contopire făcută de inculpați fără a se viola principiile art. 40 și 43 din Codul penal;

Că de aceea, motivul de casare fiind întemeiat, urmează a fi admis.

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, S. III

Audiența dela 20 Mai 1909

Președenția d-lui N. BUDIȘTEANU, președinte

Societatea pentru comerțul de mașini „Bourne et C-ie” cu Artur Roller

Deciziunea comercială No. 24

Mărci de fabrică.—Depozit.—Dacă el este declarativ sau atributiv de proprietate. — (Art. 4 și 6 din Legea mărcilor de fabrică, și art. 5 din Convenția pentru protecția mărcilor de fabrică, dintre România și Franța).

Depozitul mărcilor de fabrică în legea noastră ca și în cea franceză după care s'a copiat mai în totul, este declarativ, iar nu atributiv de proprietate, de oarece acel depozit are de efect a constata o proprietate preexistentă și ai da garanțiile legii speciale care l-a înființat, iar nu de a crea și atribui celui ce l-a efectuat; că acesta reiese și din termenii articolului 4 și 6 din legea care spune explicit că marca, adoptată de un fabricant sau comerciant, nu poate fi întrebuințată sau însușită de altul, precum și din art. 5 din Convenția pentru protecția mărcilor de fabrică și comerț dintre România și Franța în care se spune categoric că depozitul este numai declarativ, lucru ce de sigur, nu s'ar fi făcut dacă în legea noastră pentru naționali, depozitul ar fi fost atributiv de proprietate.

S'au ascultat d-nii avocați C. G. Dissescu și Gr. Ur-lățeanu, în desvoltarea motivelor de opoziție; d-l avocat A. Teodorescu, în combateri.

Curtea,

Asupra opozițiunii făcută de Societatea pentru comerțul de mașini «Bourne et C-ie» contra deciziunii acestei Curții No. 23 din 1909, prin care s'a respins apelul îndreptat contra sentinței comerciale No. 331 din 1908;

Având în vedere că din aceste acte și concluziuni se constată:

Că firma «Bourne et C-ie», având dreptul, conform

scrisoarei din 17 Septemvrie 1901, a vinde exclusiv în România produsele Fabricii The Singer Manufacturing Company din America, în 27 Maiu și 24 Iulie 1903 a depus la grefa Tribunalului Ilfov cinci mărci de fabrici și comerț, mărci cari nu erau proprietatea ei, ci ale firmei vânzătoare; iar în Noemvrie 19.6 a urmărit înaintea Tribunalului Comercial firma frații A. și I. Roller pentru faptul de concurență nelegală și pentru violarea drepturilor ce avea după mărcile de fabrică și comerț depuse;

Că, Tribunalul Comercial printr'o primă sentință No. 229 din 1908, dată în lipsa firmei frații A. și I. Roller, a admis în parte acțiunea numai în ce privește uzurparea de mărci și a respins-o pentru capul de cerere de concurență nelegală, rămânând în această privință definitivă, întru cât nu s'a apelat de către firma Bourne et C-ie, care reclamase; iar printr'o a doua sentință cea cu No. 331 din 1908, dată în urma opozițiunii firmei fraților Roller, s'a admis incidentul acesteea, că firma reclamantă nu este proprietara mărcilor depuse și nu are astfel calitatea de a urmări uzurparea lor și s'a reformat prin aceea sentință respingându-se și punctul de acțiune ce se admisesse;

Având în vedere că aceasta fiind situația de drept, firma Bourne et C-ie a apelat ultima sentință cu No. 331 din 1908, apel care i-a fost respins ca nesusținut, prin decizia No. 23 din 1909 contra căreia s'a făcut opoziția de față;

Având în vedere că atât opoziția cât și apelul purtând numai asupra ultimei sentințe, ceea ce trebuie să facă obiectul cercetării Curții, este numai punctul de reclamație referitor la uzurparea mărcilor și violarea drepturilor decurgând din ele, punct care fusese admis de tribunal prin prima sentință, iar nu și punctul referitor la concurența nelegală, care fusese hotărât definitiv de tribunal prin neapelarea reclamantului;

Având în vedere că obiectul opozițiunii de față fiind limitat numai la acest punct, firma socială A. și I. Roller a ridicat incidentul propus și la prima instanță; că oponenta firmă Bourne et C-ie, nu are calitatea de a urmări uzurparea mărcilor depuse, de oarece aceste mărci aparțineau Societății The Singer Manufacturing Company din America, și nu a făcut dovadă, fie că depozitul s'a făcut în numele acesteea, cu procură în regulă, fie că devenise proprietara lor printr'o cesiune transcrisă în termenul prevăzut de art. 5, alin. II din Legea mărcilor din 1879;

Având în vedere că oponentul a susținut în prima linie că a făcut depozitul în numele său personal și nu era nevoie de nici o procură, și făcându-l astfel a devenit proprietarul mărcilor, de oarece depozitul este atributiv iar nu declarativ de proprietate;

Având în vedere că depozitul în legea noastră ca și în cea franceză, după care s'a copiat mai în totul, este declarativ, iar nu atributiv de proprietate cum s'a pretins, de oarece are de efect a constata o proprietate preexistentă și a-i da garanțiile legii speciale, care l-a înființat, iar nu de a crea și atribui celui ce l-a efectuat;

Că depozitul este numai declarativ și că proprietatea mărcii se dobândește printr'o creare și întrebuințare anterioară a ei și se conservă independent de el, rezultă din termenii art. 4 și 6 din lege, cari spun explicit că marca adoptată de un fabricant sau comerciant nu poate fi întrebuințată sau însușită de altul;

Că depozitul are un asemenea caracter în legea noastră se vede și mai lămurit din art. 5 din Convenția pentru protecția mărcilor de fabrică și comerț dintre România și Franța, în care se spune categoric, că depozitul este numai declarativ, lucru ce desigur nu s'ar fi făcut, dacă în legea noastră pentru naționali, depozitul ar fi fost atributiv de proprietate;

Că nu se poate trage un argument că depozitul ar fi atributiv din dispozițiunile art. 28, 29 și 30 din lege, pentru că aceste texte, după cum se vede și din titlul

sub care figurează «Dispoziții generale și tranzitorii» se referă la situații anterioare punerii în aplicare a legii, când era nevoie pentru clarificarea și stabilirea drepturilor de atunci, de reguli speciale;

Considerând că din toate acestea rezultând în mod evident că depozitul este numai declarativ, susținerile oponentei că prin depunerea mărcilor pe numele ei personal a și dobândit proprietatea lor, sunt neîntemeiate și trebuie înlăturate;

Având în vedere că oponenta, firma Bourne et C-ie, a mai susținut că depozitul ce s'a făcut, a fost pentru mărci de comerț, iar nu de fabrică, și că în calitate de comerciant, investit cu dreptul de vânzare exclusivă a produselor Fabricii The Singer Manufacturing Company avea dreptul să utilizeze de mărcile acestei fabrici ca mărci de comerț și nu numai atât, să aibă și acțiune contra uzurpatorilor;

Având în vedere că este neexact în fapt că depozitul a fost făcut numai pentru mărci de comerț, pentru că atât actele doveditoare de constituirea lui, cât și petițiunea introductivă de instanță, învederează contrariul și vorbește nu numai de mărci de comerț, dar și de fabrică;

Având în vedere că tot asemenea neexactă este și teoria emisă că un comerciant, care ar avea vinderea exclusivă a produselor unei fabrici, prin aceasta chiar ar fi în drept să adopte mărcile acesteea ca ale sale și să poată să urmărească uzurparea lor, pentru că o asemenea teorie ar fi contrarie principiului de protecțiune al legii, de oarece s'ar ajunge prin ea la despozierea proprietarului mărcii, fără voia și consimțământul lui;

Având în vedere că, independent de aceasta, s'a invocat de oponentă și scrisoarea din 17 Septemvrie 1901, susținând că din ea decurge o cesiune parțială a mărcilor de fabrică;

Având în vedere că din această scrisoare nu rezultă cesiunea ce se pretinde, de oarece prin ea i se dă dreptul numai de vânzare exclusivă a produselor, și dacă în partea finală se adaugă că are dreptul de a întrebuința numele firmei vânzătoare și numele Singer, aceasta s'a făcut în vederea reclamelor ce trebuia să îndeplinească pentru mașinile fabricii, cum se prevedea prin ea;

Având în vedere că, în sprijinul cesiunii, s'a prezentat și scrisoarea Fabricii The Singer Manufacturing Company din 19 Februarie 1909, pri care i se dă dreptul în mod expres oponentei de a întrebuința toate mărcile fabricii vânzătoare;

Considerând că această scrisoare fiind dată în cursul procesului, este inoperentă în cauză;

Având în vedere că, chiar dacă am socoti că din prima scrisoare ar rezulta cesiunea sau că prima scrisoare se poate complecta cu a doua, încă nu ne găsim în fața unei cesiuni valabile, de oarece, potrivit art. 5, alin. II, cesionarul trebuie să facă transcrierea la grefa tribunalului în termen de trei luni dela data cesiunii, ceea ce nu s'a îndeplinit în speță;

Că nu se poate susține că această formalitate s'ar referi numai la mărcile deja înscrise, pentru că legea nu face nici o distincțiune și nici nu este vreo rațiune pentru a distinge;

Considerând dar că, nedovedindu-se de către firma Bourne et C-ie că era proprietara mărcilor depuse și că a făcut depozitul ca atare și nici că i-a fost cedate mărcile și cesiunea transcrisă, incidentul ridicat de firma socială A. și I. Roller este fondat și câtă a fi admis, respingându-se pe cale de consecință și fără a mai fi nevoie de examinarea fondului opoziției numitei firme;

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier St. Mladoveanu, respinge opoziția. etc.

(ss) N. Budișteanu; St. Mladoveanu; N. Procopescu; D. Florescu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI DOROHOI

Audiența dela 1 Octombrie 1909

Președinția d-lui I. LICIU, judecător-de-ședință

Ihıl Zelingher cu Meer Fridman

Sentința civilă No. 215

Ipotecă. — Dreptul străinilor ce posedă imobilele rurale dinaintea de constituție, de a le ipoteca. — Cesiune Lipsa notificării ei. — De cine poate fi invocată.

Ipotecă. — Constituția ei între comercianți. — Dacă acest fapt poate constitui un fapt de comerț, când nu se dovedește că ea este efectul unei speculațiuni comerciale. — (Art. 7 alin. 5 din Constituție, art. 4 din Codul comercial și art. 1393 și 1395 din Codul civil).

1. Art. 7, alin. 5 din Constituție oprește pe străin de a dobândi imobile rurale, iar nu de a le înstrăina.

Prin urmare, un străin care posedă asemenea imobil dinaintea de Constituție, pe când nu le era interzis străinilor dreptul de a dobândi imobile rurale, are dreptul a ipoteca imobilul său.

2. După art. 1393, combinat cu 1395 din Codul civil, debitorul are dreptul a invoca lipsa notificării cesiunii, numai când ar avea un interes legitim la aceasta, cum ar fi plata datoriei cedate înainte de cesiune.

3. După art. 4 din Codul comercial, un act este considerat comercial chiar când numai una din părți este comerciant, însă numai atunci când acel act este referitor la o operațiune care face obiectul comerțului părții care e comerciant.

Astfel, constituția unei ipoteci nu poate fi considerată ca un act comercial, chiar dacă ipoteca este între comercianți, pe cât timp nu se dovedește că acel ce a dat bani cu împrumut exercitează comerțul de împrumutător, de oarece ipoteca, prin natura ei, e un act pur civil și, ca atare, în ce privește prescripția ei se aplică Codul civil.

Tribunalul deliberând, și

Având în vedere contestația făcută de Ihıl Zelingher contra urmării îndreptate în contra sa de Meer Fridman în baza ipoteci înscrise la acest tribunal sub No. 121/97;

Având în vedere motivele acestei contestațiuni, actele din dosarul cauzei, susținerile părților și concluziunile lor scrise și orale;

În ce privește primul motiv: «nulitatea ipoteci întru cât imobilul e situat în Săveni, comună rurală, unde evreii nu pot fi proprietari, de unde și consecința că nu pot constitui acte de proprietate».

Considerând că din actul de partaj autentificat de acest tribunal sub No. 843/1897 rezultă că contestatorul Zelingher posedă imobilul urmărit prin succesiune de la autorii săi înainte de Constituție, pe când nu le era interzis străinilor dreptul de a dobândi imobile în România; că art. 7, alin. 5 din Constituție oprește pe străini de a dobândi imobile rurale, iar nu de a le înstrăina; deci, urmărindu-se silit imobilul, nu se va putea vinde la licitație decât unui român; că admitându-se teoria contestatorului, oricâte înstrăinări sau ipoteci ar face, toate le-ar anula pe motivul de mai sus, iar adevăratul proprietar nemai existând sau nevoind a-l revendica, contestatorul, deși străin, ar rămâne proprietarul imobilului rural; că contestatorul Zelingher nu are calitatea a opune nulitatea ipoteci consimțită de el însuși și această nulitate s'ar putea discuta numai atunci când cineva ar pretinde că are vreun drept asupra imobilului, va veni să se prevaleze de el să rescindă dela Zelingher imobilul, numai în acest caz ar putea să se discute ce valoare are ipoteca ce se urmărește; că, prin urmare, acest prim motiv al contestației este neîntemeiat;

În ce privește al doilea motiv: lipsa de calitate a d-lui Meer Fridman, întrucât nu i s'a notificat cesiunea;

Considerând că, conform art. 1393 din Codul civil cesionarul nu poate opune dreptul său la o a treia persoană decât după ce a notificat debitorului cesiunea, iar conform art. 1395 din Codul civil, dacă, mai înainte de notificarea cesiunii făcută de cedant sau de cesionar debitorului, acesta plătiese cedentului, liberarea sa va fi valabilă;

Că din combinațiunea acestor texte rezultă că debitorul are dreptul a invoca lipsa notificării numai când ar avea un interes legitim la aceasta, cum ar fi plata datoriei cedate înainte de cesiune;

Că contestatorul n'a dovedit cu nimic plata datoriei cedate și, prin urmare, și acest motiv al contestațiunii este neîntemeiat;

Asupra motivului al șaptelea¹⁾ și ultimul al contestațiunii și anume: capitalul e prescris, căci atât debitorul Zelingher, cât și primul creditor, Hascal Trister, sunt comercianți, cum rezultă din cuprinsul ipoteci; deci, în momentul formării contractului, ambele părți fiind comercianți, potrivit art. 4 din Codul com., afacerea e comercială; prin urmare se aplică art. 945 și 947 din Codul comercial; și cum ipoteca e din 1897, iar urmărirea se face în 1909, creanța, prin urmare și ipoteca, sunt prescrise;

Având în vedere că, în adevăr, din actul de ipotecă rezultă că, la facerea acestui act, atât debitorul, cât și creditorul erau comercianți;

Considerând că, conform art. 4 din Codul comercial se socotesc ca fapte de comerț orice contracte și obligațiuni ale unui comerciant, dacă nu sunt de natură civilă sau dacă contrariul nu rezultă din însuș actul;

Considerând că, față de dispozițiunile acestui articol, un comerciant putând face și acte de natură civilă, comercialitatea unui act trebuie judecată după natura afacerii, iar nu după calitatea persoanei;

Că un act este considerat comercial chiar când numai una din părți este comerciant, însă numai atunci când acel act este referitor la o operațiune care face obiectul comerțului părții care e comerciant;

Că, deci, constituția unei ipoteci nu poate fi considerată ca un act comercial, chiar dacă această ipotecă este între comercianți, pe cât timp nu se dovedește că acel ce a dat banii cu împrumut exercitează comerțul de împrumut de bani, de oarece ipoteca, prin natura ei, este un act pur civil;

Că, în speță, nu s'a dovedit că ipoteca este efectul unei speculațiuni comerciale;

Având în vedere că contestatorul susține textual următoarele: dacă împrumutul n'ar fi garantat de ipotecă, ar mai fi discuție că e prescris? De sigur că nu! După zece ani nu mai poți reclama un împrumut comercial;

Considerând că contestatorul ar fi întemeiat în susținerile sale numai dacă s'ar dovedi că împrumutul garantat cu ipoteca ce se urmărește este comercial; ori nefăcându-se această dovadă, ipoteca rămâne un act civil și ca atare, în ce privește prescripția ei, se aplică Codul civil;

Că și acest ultim motiv al contestațiunii este neîntemeiat; etc, etc.;

Pentru aceste considerente, redactate de d-l judecător Ion T. Liciu, respinge, etc.

(ss) I. T. Liciu, D. Tomida.

1) Celalte motive, neavând importanță, s'au omis. (N. R.)

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat postal direct la administrația ziarului «Curierul Judiciar» București, sau să plătească numai la prezentare în mâna incasatorilor: I. RIVEANU pentru provincie și I. ST. TUDOROIU pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registrul emitea, investite cu ștampila: CURIERUL JUDICIAR.

Circularile date de Domnul Prim-Președinte al Inaltei Curți de casație către Curțile de apel și Tribunalele din țară

Către D-nii Prim-Președinți ai Curților de apel

No. 8116, 20 Octombrie 1909

Domnule Prim-Președinte,

Judecarea unui însemnat număr de recursuri se amână de această Inaltă Curte, chiar de mai multe ori, în procesele în cari termenul de recurs curge dela data comunicării deciziei atacate cu recurs, din cauză că nu se poate constata din dosarele de fond ale Curților de apel dacă recursurile au fost făcute sau nu în termen, nefiind alăturate la acele dosare, dovezile sau procesele-verbale de comunicarea deciziilor, sau în caz de necomunicare, certificarea portărilor că nu s'a comunicat.

Aceste amânări au avut și au de urmare încărcarea peste măsură a rolurilor de ședință, și în consecință darea de termene foarte depărtate pentru judecarea recursurilor, ceea ce pricinuește neliniște tuturor justițiabililor și străgăniri chiar ruinătoare pentru o mare parte dintr'înșii.

Pentru a se înlătura aceste neajunsuri, am onoare a vă ruga d-le Prim-Președinte, ca să binevoiți a pune îndatorire d-lor Grefieri de sub autoritatea d-v. ca, atunci când li se cer dosarele de fond la Inalta Curte de casație, să le trimită completate cu dovezile sau procesele-verbale de comunicare către părți, a deciziunilor atacate cu recurs; iar în caz de necomunicare să ceară Portărilor Curței de apel să certifice în scris că nu s'a comunicat, alăturând la dosarul fondului acea certificare.

Certificarea pe care unii d-ni Grefieri ai Curților de apel obișnuiesc să o facă prin adresa prin care înaintează Inaltei Curți dosarul Curței de apel în privința comunicării sau necomunicării deciziei atacată cu recurs, nu produce efectul voit, întru cât grefierii nu au de la lege însărcinarea să comunice părților deciziile Curților de apel, pentru ca certificarea lor să facă dovada în această privință.

Primiți, etc.

* * *

Către D-nii Prim-Președinți și Președinți ai Tribunalelor

Domnule Prim-Președinte,

Judecarea unui însemnat număr din recursurile îndreptate în contra hotăririlor tribunalelor al căror termen de recurs curge dela comunicarea lor, se amână de această Inaltă Curte, chiar de mai multe ori, din cauză că nu se găsesc în dosarele tribunalelor trimise acestei Inalte Curți dovezile date de părți pentru primirea copiilor după sentințele atacate cu recurs, sau procesele-verbale de comunicare încheiate de agenții legali, pentru a se putea con-

stată dacă recursurile sunt sau nu făcute în termen.

Aceste amânări au avut și au de urmare îngrădirea recursurilor, și în consecință darea de termene foarte depărtate pentru judecarea lor, ceea ce pricinuește străgăniri ce sunt chiar ruinătoare pentru unii justițiabili, în procesele de valoare mijlocie, cum sunt acele dintre săteni, referitoare la pământurile date lor pe temeiul diferitelor legi de împrietărire.

Pentru a scuti pe justițiabili de aceste neajunsuri, vă rog, Domnule..... Președinte, să binevoiți a pune îndatorirea Domnilor Grefieri ai tribunalului ce prezidați, ca atunci când li se cer dosarele de fond la Inalta Curte de casație, să le trimită completate cu dovezile date de părți de primirea copiei după sentința atacată cu recurs, sau cu procesele-verbale de comunicare încheiate de agenții legali, sau în caz de necomunicare, să ceară portărilor tribunalului să certifice în scris că hotărîrea nu s'a comunicat prin oficiul lor, alăturând la dosar această certificare.

Cum o mare parte din sentințele aduse în recurs sunt pronunțate de tribunal ca instanță de apel, și într'un asemenea caz comunicarea copiei după sentință se poate face și prin administrație, Domnul Grefier va îngriji, când portărelul tribunalului certifică că sentința nu s'a comunicat prin oficiul său, ca să ceară dela funcționarul domiciliului recurentului, desemnați prin art. 66 combinat cu art. 95 ultim alineat din legea judecătorilor de ocoale, însărcinați cu comunicarea acelor sentințe a tribunalului, să-i certifice prin adresă formală dacă sentința s'a comunicat recurentului prin mijlocirea lor, în ce zi s'a comunicat, sau că nu s'a comunicat, alăturând la dosarul tribunalului această certificare.

Pentru a înlesni Domnilor Grefieri îndeplinirea acestei din urmă îndatoriri, am luat dispozițiuni ca în adresa prin care Grefea acestei Inalte Curți cere dosarul dela tribunal să se arate numele recurentului, pentru ca d-l Grefier al tribunalului, luând cunoștință din dosarul tribunalului de domiciliul recurentului, să poată ști la care funcționar administrativ să se adreseze pentru a-i certifica în scris dacă hotărîrea s'a comunicat sau nu prin mijlocirea sa, și în caz de comunicare la ce dată s'a comunicat.

Certificarea pe cari unii domni Grefieri obișnuiesc să o facă prin adresa prin care înaintează Inaltei Curți dosarul tribunalului, asupra comunicării sau necomunicării sentinței atacată cu recurs, nu poate servi de bază constatării dacă recursul a fost sau nu făcut în termen, de oarece Grefierii n'au însărcinare dela lege să comunice părților copii după sentințele tribunalelor.

Primiți, vă rog, Domnule..... Președinte, încredințarea prea deosebitei mele considerațiuni.

Prim-Președinte G. N. Bagdat.